

MÉREGTELENÍTŐ

2020.08.szám

KEDVES OLVASÓ!

Idén is, sőt, még inkább, mint eddig, ebben a hónapban ünnepélyes érzések szállják meg a szívemet. Ünnepelem, hogy itthon vagyok, hogy nagy királyunk koronája, és Akinek Ő azt felajánlotta, összetart bennünket. A nemzet, a haza számomra még mélyebb, fontosabb fogalmak lettek, mint eddig bármikor.

Ezek nem érzések csupán, hanem a teljes tudatos lényem vállalása: magyar vagyok.

Magyarságomat, nemzetemet ma is, én is Istenre bízom gondolatban, lélekben.

Jó helyen van ott, az Ő kezében.

”...Szent magyaroknak tiszta lelkét nézzed...”

Herbert Madinger: Találkozás Istennel /részlet/

Isten nem peremjelenség. Ő olyan, mint az égbolt, amely mindent átfog; mint a kéz, amely mindent tart; mint az élet, amelyben minden létezik.

Ő a lét forrása, nem egyvalami a sok létező közül, hanem minden létező ősooka.

Nem állíthatod félre, ha már egyszer valóban talákoztál vele. Így szól hozzád: „örökre”.

Isten nem haragszik rád, ha vészfékként használod. Tudja, hogy gyenge vagy, aki csak szükségében kiált hozzá. Ő egész szeretetével szereti a gyengéket.

Azt is megérti, ha csak azért kerülgeted, mert magányosságodban partnert keresel.

Még azért sem haragszik, ha csak a biztonság kedvéért kiáltasz hozzá, ha azt gondolod, hátha létezik még valami más is. Ő ugyanis ismeri pislákoló mécsesedet, és örül, hogyha fellobban.

De ha egyszer valóban teljes nagyságában és hatalmában, a mindenség Uraként, a Végtelenségként, életed nagy céljaként talákoztál Vele, akkor nem feledkezhetsz meg többé Róla. Akkor utánad jár mindaddig, míg véglegesen ki nem mondod, hogy veled tarthat-e, vagy odébb álljon.

És Ő odébb áll, hogyha így döntesz.

Kodolányi János: Égő csipkebokor (részlet)

Valaha, a paradicsomi létben ünnep volt az ember minden napja, minden perce, hiszen az örökkévalóságban élt, együtt Istennel.

Ahogy süllyedt az ember, úgy váltak ünnepei egyre ritkábbakká, egyre üresebbekké.

Mert az ünnep: kiemelkedés, fölszárnyalás az alantásból, a térből és az időből, az életből – a Létbe.

Abbahagyása minden tevékenységnek, magunkba fordulás, megtisztulás, szellemivé válás.

Az Ünnep: Szabadság. Megszabadulás minden nyűgtől. S ha ebből szabadulunk, éppen ez az Ünnep.

Nem vigasság, zabálás, ivás, tombolás az ünnep, nem csinnadratta, nem...

Hiszen ha így volna, nem volnának komor, szomorú, de mégis felemelő ünnepek.

Az Ünnep: Csend. Megállás. Elmerülés az Időtlenségben.

Hangtalan ujjongás, néma zokogás.

Mosoly a könnyek között. Könny a mosolyban

Ahogy a fölkelő, a lenyugvó Nap ragyog át a felhők résén, az Ünnep az a pillanat, amikor álomnak érezzük a valóságot. És valóságnak azt, ami láthatatlan, megfoghatatlan...

...Arra kérlek tiszta szívemből,
hogy légy türelemmel szíved rejtelsei iránt,
és igyekezz a kérdéseket úgy szeretni,
akár a lezárt szobákat, vagy az
idegen nyelven írott titokzatos könyveket.
Ne kutass olyan válaszok után,
amelyeket nem kaphatsz meg,
mert nem tudnál még együtt élni velük.
Az egyetlen cél, hogy megélj mindent!

Élj hát most a kérdéseknek.
S így talán fokozatosan,
anélkül, hogy észrevennéd, egyre
közelebb kerülsz ahhoz a naphoz,
amikor majd választ kapsz mindenre.

(R.M.Rilke)

Szuhanics Albert: Államiságunk ünnepe

Ím a nyarat koronázza augusztus hava.
Királyságot hirdet nekünk, mint a korona.
Magasztos király a nyárban, benne ő s erő.
Áldása, mely harmatoz ránk, gyümölcserleő.

Államiságunk ünnepe, legnagyobb ünnep,
Ezer éves királyságunk, megtart bennünket.
Magyaroknak koronája, népünket jelenti,
Megszentelt tárgy, jogi személy, időknek feletti!

Azt hirdeti, országunknak léte földön, égen,
Örökkön az Istennél van, ahogy egykor régen.
Új kenyér az új búzából, szalagdíszben áll,
Piros-fehér-zöld e szalag, s éhezőkre vár.

Éhezzük mi szép és igaz, az emberi szót,
Magyar létnek biztonságát, és a földi jót.
Mivé lettünk, István király, tekints végre ránk!
Ugye zokogsz, fáj a szíved országod iránt!

Legyen bőség, jövőnk nekünk, legyen sok gyerek.
Legyen kenyér, legyen gyümölcs amit egyenek!
Legyen bor, békesség, búza, erény, szeretet,
Legyen munka, megbecsülés, s boldog emberek!

Ím augusztus üzenete, s huszadika vár.
Ünnepeljünk újra ismét, István a király!
Nemzedékről-nemzedékre mindig így legyen.
Áradjon ránk áldás, erő, bőség, kegyelem!

Berényi Mihály: Az én hazám

Hol van az én hazám? Biz'isten nem tudom.
Valaha templomom volt a kassai dóm,
élhettem Erdélyben évszázadokon át,
hány helyen láthattam Árpád sok rokonát,
de mára elfogytak, alig néhány maradt;
nem magyar Košice, románná lett Arad.

Sok magyar él távol ezen a földtekén,
igaz hazát arra soha nem lelek én.
Akkor hát hol? Merre? A Kárpátok között?
Ahol ezer évig lehettem üldözött?

Hány horda tört itt ránk nyugatról, keletről?
Itthon menekültünk valamennyi elöl.
Aztán, ha sikerült kiűznünk az ellent,
támadtunk: a hazánk megnövelni kellett.

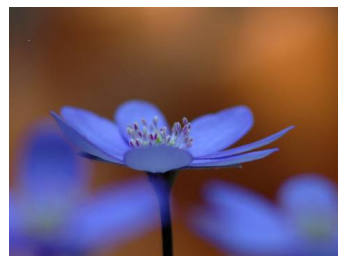
Mi lett a kalandok oly szomorú vége?
A ránk kényszerített trianoni béke,
milliónyi halott, hiába ontott vér,
határokon kívül siránkozó testvér.
Hol van az anyaföld? Ez a csonka? Ez itt?
Látjátok a jövőnk? Érdekel valakit?

Hol van az én hazám? Ez a föld ma nem az,
hiszen egymást öljük. Így nem vár ránk tavasz!
Én félek itt élni, elmenni nem merek.
Elég a civódás! Ébresztő, emberek!
Ha közös lesz a cél, szebb jövő várna ránk.
Mindannyiunknak ez a kis föld a **hazánk**.

Erdélyi József: Néma imák...

Legszebbek a néma imák...
Imádkozik minden virág,
Kék imát mond a kék katáng,
kék virága Kék Miatyánk.

Gyalogutak, dűlők fele
kék katánggal van most tele,
mélyült keréknyomok között
millió kék Miatyánk köszönt.

Minden tövön száz kék katáng
mondja némán, hogy "Mi Atyánk",
s hervad hamar és boldogan,
benne mert új élet fogan.

- Ki itt jársz, légy jó emberünk
s néma imát mondj mivelünk,
tekints némán az égre fel-
egy pillantást megérdemel.

Mert küllőssel bár törtünk,
kocsikenőcs a kenetünk,
míg az égre felnézhetünk,
örök élet az életünk.

Mentovics Éva: Aranybúza - mezők éke

Aranykalász, aranybúza
kössed, kössed koszorúba!
Búzavirág legyen éke,
pipacs nyíljon közepébe!

Melengető napfény járta,
szél simított dús hajába,
megcsodálták erdők, rétek,
dísze volt a messzeségnek.
Megőrölve, megszitálva
langyos vízzel teszik tálba,
megkelesztve, megdagasztva
pihen kicsit a damasztba',

majd kemence szája várja,
hogy pírt süssön orcájára.
Aranybúza - mezők éke -
vártunk már az új kenyérré!

Szilágyi Domokos: Új kenyér

Mosolyog a nyári dél,
az asztalon friss, fehér
új kenyér-
-Honnan van az új kenyér?

Három traktor földet szántott,
a vetőgép búzát vetett,
felhő hullatta az esőt,
nap hullatta a meleget,
szökkent a szár szép magasra,
jött a kombájn, learatta,
learatta, kicsépelte,
a gőzmalom megőrölte,
teherkocsi hazahozta,
anya pedig megsütötte.
Mosolyog a nyári dél,
az asztalon friss, fehér
új kenyér.

A Teremtő létezése

Egy multimilliomos vállalkozó sajtótájékoztatót tartott, ahol az interjú végén a kíváncsi újságírók feltettek egy kérdést:

– Miért hiszi, hogy van Isten?

– Nézzék, nekem számtalan üzemem van. Az egyikben autókat, a másikban húsdarálót, és sok egyébét gyártunk. Egy autó 140-150 ezer alkatrészből áll, de előbb 24 mérnököm tervezget, majd anyagpróbákat végzünk, és csak azután jöhet a gyártás. No de vegyük csak a húsdarálót. Mindössze 9 alkatrészből áll, és 17 mozdulattal lehet összeszerelni a futószalagon, mégis egy-egy munkásnak több napon át kell gyakorolnia ennek módját.

Ha nekem ezek után azt állítja valaki, hogy a több milliárdszor bonyolultabb világegyetem megalkotásához nem kellett a Teremtő, az nem normális.

– Rendben van, de mivel tudná Ön kézzelfoghatóan bizonyítani a Teremtő létezését?

A gyáros észrevette a gúnyos felhangot, és diktálni kezdett a titkárnőjének:

"Pályázat. Építésmérnököt keresek, aki megtervez, majd kivitelez egy toronyépületet az általam felvázolt méretekben és minőségben. Alapméret: kör alakú, átmérője 4 méter. Magassága ennek legalább 200-szorosa, azaz 800 méter. (Természetesen bírnia kell a toronynak az elemi erők, okozta, bármilyen erős kilengést!) A fal vastagsága alaptól a felső szintig max. 25 cm lehet. Ebbe bele kell szerelni a víz, gáz, csatorna, felvonó és minden egyéb kiszolgáló rendszer csöveit, vezetékeit. A torony belsejében nem lehet semmi. Kívül-belül teljesen simára, egyenletes felületűre kell készíteni, merevítés, kitámasztás nem lehet rajta.

Ennek ellenére a torony tetejére legyen ráépítve egy önállóan működő komplett vegyi üzem, amely tápszereket állít elő, emberi fogyasztásra. Siker esetén a honorárium összegét a mérnök szabhatja meg, bármilyen magas összegben."

Elvette a papírt a titkárnőjétől, és aláírva átnyújtotta az újságírónak.

– Tessék, itt a válaszom. Benne a bizonyíték.

– Nem értjük, hogy mi akar ez lenni.

– Majd később megértik. Egyelőre közölgék a lapjukban feltűnő helyen. Ha akad rá jelentkező, újra találkozunk, és folytatjuk a sajtóértekezletet.

A nagy érdeklődést kiváltó eseményre jó néhány neves építésmérnök, és még a korábbiaknál is több újságíró jött el.

– Talán el is kezdhetjük, szólt ironikusan a házigazda. Kérem az első jelentkezőt, tegye meg ajánlatát, ismertesse elképzeléseit. Csak konkrét megoldást, kivitelezhető terveket fogadok el.

Néhány percnyi vita után a szakma legismertebb építésze dühösen megjegyezte:

– Rendben van, én már kiestem a versenyből, de szeretném látni azt az embert, aki ezt megtervezi! Ezt egyszerűen lehetetlen megépíteni!

A gyáros megkérdezte: – Nos, van még jelentkező? Ha nincs, akkor kérem, figyeljenek jól, bemutatom az eredetit.

A titkárnő átnyújtott neki egy hosszú, cső alakú papírtekercset. Kibontotta az egyik végénél, és óvatosan kihúzott belőle egy ép búzaszálat, szép, tömör arany kalással. Azután így szólt a jelenlevőkhöz:

– Igazuk van uraim, ez a feladat az ember számára valóban lehetetlen! De a Teremtőnk mindenható, csodálatos alkotásokat hozott létre, mint ez is, nézzék csak! Mérjék le, itt vannak hozzá a műszerek. Figyeljenek, kérem, kör alakú a szára, átmérője pontosan 4 mm, magassága ennek éppen 200-szorosa, azaz 800 mm. A falvastagsága mindenütt 0,25 mm. Kívül sima, belül üres, az összes táp- és kiszolgáló csatorna ebben a vékony falban fut, no, és ez a csodálatos miniatűr vegyi üzem, a kalász itt a tetején önállóan működik. És tudják hogyan? Napenergiával! Ráadásul a Napot is Isten teremtette. Értik az összefüggéseket? Ez a kis vegyi labor 8-9 féle tápanyagot, vitamint állít elő vízből és a talajból felszívott ásványi anyagokból, napenergiával. Ez alatt szelek, és viharok tépik, kényükre hajlítgatják, akár a földig. De a búzaszálak ezt is kibírják.

Nos, uraim az itt látható remekmű és a mi kontárkodásaink közötti különbség egyértelműen bizonyítja a Teremtő létezését, és határtalan, számunkra szinte felfoghatatlan képességeit. Köszönöm, hogy eljöttek ide megszemlélni Isten teremtő erejének egyik kézzelfogható bizonyítékát. Ha körülnéznek, ha tükörbe néznek, mindenütt az ő alkotásait látják.

Ha pedig teremt, műveket alkot, akkor létezik!

Fekete István: Szarka Ákos

A föld alatti barlangokban nagy munkában volt a törpék népe. Most húzták le a gyászlepleket a falakról. A nagy arany gyertyatartókat most vette számba a kincstáros, és kinyitották a rejtett nyílásokat, hogy a hajnali szellő kivigye a fáklyák komor koromszagát.

A zenekar a gyászinduló helyett vidám győzelmi dalokat próbált, és az öreg király trónusát tizenkét törpe fényesítette az új király számára.

Szóval úgy volt ez itt is, mint régebben az embereknél: „Meghalt a király, éljen a király!” Elég volt a szomorúságból, most már jöjjön a vigalom!

Holnap hajnalban lesz a koronázás. Mégpedig soha nem látott fénnel, mert eddig csak földalatti lámpák imbolygó fénye szikrázott a korona ezer ékkövén, de most a főszertartásmester lyukat vágatott a napvilág felé, hogy amikor a király fejére teszik a koronát, a hajnal bíborragyogása is ott tündököljön az új király feje körül.

Az éjszaka nehezen múlt. Az öreg tölgy titokzatos híreket susogott az éjszakában, és az erdőben csakhamar elterjedt a hír, hogy hajnalban lesz a törpék királyának koronázása, melyre hivatalosak voltak a tündérek, a sellők, a manók és a törpéknek minden atyafisága. Nagy volt hát a sürgés-forgás az

öreg tölgy aljában, mert a törpék barlangja a tölgy gyökerei alatt volt. Fent az ágak között pedig Szarka Ákos lakott jól megépített fészkeben feleségével és neveletlen gyermekeivel. Az öreg szarka fent trónolt a fa sudarán, mert a fészekben már nem jutott neki hely, és jól hallotta a tölgy suttogását, de nem értette meg. Hallotta a járás-kelest a fa alatt, de hiába erőltette a szemét, sűrű volt a sötétség, mint a szurok, nem láthatott semmit.

Így múlt el az éjszaka. A derengés szürke patakja nehezen mozdult meg a keleti égen, de aztán világosodni kezdett az erdő, és amint kivillant az első napsugár, a korán kelő Szarka Ákos hajlongva, cserregve köszöntötte a felkelő napot.

– Csendesebben, csendesebben – cserregett halkán Szarkáné –, hadd aludjanak még a gyerekek.

– Szokják meg a korán kelést! – reccsent feleségére Szarka Ákos, és szigorúan nézett le a fatetőről, de még a lélegzete is elállt attól, amit látott.

A vörös arcú nap első lágy sugarai lezúdulnak a tölgy alatti nyíláson a törpekirály koronájára, és a gyémánt, a rubin, a topáz, a smaragd arannyal kevert villogása káprázatos fénnel lobogott Szarka Ákos felé.

A törpék szertartásmesterének újítása jól sikerült. Soha nem szikráztak még a korona ékkövei így, és szinte égtek, amint magasra emelték a lyuk szája felé, hogy aztán visszaengedjék a király fejére.

De ekkor csodálatos dolog történt. A koronáért benyúlt valaki kívülről, és a kis törpék áhítatos kezéből kiemelte a nyíláson.

A király csak akkor vette észre, hogy baj van, amikor a szertartásmester elsápadt, és kardjába dőlt, a kis tündérek pedig ájultan estek egymásnak a kristálypadokon.

De akkor aztán a király kirántotta kardját. – Utánam!

És ami már ezer esztendeje nem történt meg, nappal tárultak ki a törpék föld alatti várának kapui.

De hiába.

A korona fent csillogott már Szarka Ákos csőrében. Éppen feleségének mutatta: – Csinos holmi! Jó lesz a gyerekeknek játszani...

És hiába térdelt le a törpék serege, hiába könyörgött, Szarka Ákos gúnyosan cserregett: – Csináljatok másikat! Mi az nektek? Különbem sem ér sokat...

– Tízezer éve a családom koronája, nem élhetek nélküle! – kiáltott az ifjú király.

– Hát ne élj! – cserregett Szarka, és hátat fordított a kétségbeesett királynak.

– Légy kegyes hozzánk! – siránkoztak a törpék.

– Kegyes vagyok – vágott vissza Szarka Ákos –, és nem csíplek benneteket agyon, de most már elmenjete, mert goromba leszek! Magamfajta szárnyas úr nem állhat szóba ilyen földet túró alantas néppel: takarodjatok!

Szarkáné dicsőségben úszó szemekkel magyarázta fiainak:

– Látjátok, ilyen úr a ti apátok!

A törpe király ekkor keményen kihúzta magát.

– Szárnyas úr? Azt mondtad, Szarka, hogy szárnyas úr? Hát én majd megmondom neked, hogy mik vagytok. Hitvány, piszkos tolvajok vagytok. Minden nemzetségetek is az volt, és a gyerekeid is azok lesznek...

– Ákos! Nem engedem! – kiáltott Szarkáné, mert úgy látszott, mintha ura rá akarna rohanni a törpékre, akik ha csak arasznyi nagyok is, de sokan voltak.

– Engedj – csapkodott szárnyával Szarka Ákos –, megölöm mind! – És addig engedte magát tartóztatni, amíg a törpék után be nem csukódott váruk ajtaja.

– Igen, ahogy királyunk mondta, piszkos tolvaj! – mondta az utolsó törpe, akinél a kulcsok voltak, és becsapta az ajtót.

– Miért is tartottál vissza? – dühöngött látszólag Szarka Ákos. – Szétszedtem volna mind!

– Látjátok – mondta később Szarkáné a gyerekeinek –, ilyen a ti apátok. Erős, mint a sas! A korona a miénk maradt. Játsszatok vele. És a kis szarkák ide-oda gurigáztak a törpék drága koronájával.

Odalent pedig a föld alatt elcsendesedtek a sípok, a dobok, felrakták újra a fekete posztót a falakra, és szomorúságba borult a törpék népe. Ott maradtak a vendégtündérek is, és másnap már összeült a nagytanács a korona visszaszerzésére. Napokon át súgtak-búgtak, amíg megegyeztek. Akkor meghívták a Széltündért is, aki eddig idegen országban száguldozott. A Szél csak bólogatott: – Jól van. Bízzátok csak rám. Majd megtaníjtuk ezt a hitvány tolvajt, hogy ki az alantas nép.

És elcsendesedett a föld alatt minden. Szétoszlottak a törpék. A kovácsok elmentek kovácsolni, a bányászok tovább fejtették a drága köveket, csak a kis bányáslámpák égtek szomorúbban, és a király tíz hűséges csatlósa örködött az ajtónál teljes fegyverzetben.

És vártak. Néha kileskelődtek a szellőzőnyíláson, de odakünt csendes volt minden. Az erdőn végigömlött a tavaszutó meleg ragyogása. A kis szarkák a fészek szélén ültek, várták szüleiket, mert meguntak már a koronával játszani, és éhesek voltak.

Ekkor egyszerre váratlanul rátört az erdőre a Szél nagybátyja, az Orkán. Ordítva gázolt végig az erdőn, és az egyik kis szarkát úgy leseperte a földre, mint a száraz falevelet.

A kis törpék csak erre vártak. Kirohantak a barlangból, és a kis szarkát magukkal vonszolták a sötétségbe.

Az Orkán hirtelen elcsendesedett, és megült a fák koronájában. A levelek már alig zizegtek, a gerle búgni kezdett valahol, és Szarkáné azt mondta az urának: – Haza kellene nézni... Ez az ostoba Orkán hátha megbontotta a fészket.

– Hát csak nézz! – rántott egyet a vállán Szarka Ákos. – Ezt a nyulat nem hagyhatom itt. – Szarkáék ugyanis egy döglött nyulat találtak, és abból falatoztak.

Szarkáné hazaszárnyalt, de majd elájult, amikor csak egyik fiát találta a fészekben. – Hol a másik, hol a másik? – jajgatott.

– Elvitte a Szél – mondta a testvér.

Szarkáné kétségbeesve kereste a bokrok között, de nem találta sehol. Rohant az uráért.

– Ákos, Ákos – kiabálta messziről –, elveszett egyik fiunk! Mi lesz velünk?

– Semmi – nyelt le egy nagy darab húst Szarka Ákos –, lent lesz a földön. Majd felvisszük.

– Kerestem már mindenütt. Ákos, én rosszat érzek!

– Ne jajgass! Mindjárt megyek. Mondtam, hogy ne üljenek a fészek szélére; leseperte a szél. Majd adok én neki! – És mérges cserregéssel hazarepült. Felesége aggódva utána.

De bizony a kis szarka nem lett meg. Pedig tűvé tették érte az egész erdőt. Megkérdezték a harkálytól, nem látta-e a fiukat.

– Én bizony nem láttam! – kiáltott a harkály. – Férgemet kerestem beteg fák kérge alatt, nem láttam a fiatokat.

– Te se láttad, Gébics testvér?

– Most testvér, eddig rám se hederítettetek! Hát csak bajban kell a szegény rokon? De azért megmondanám, ha láttam volna. Nem láttam.

– Hát te, kedves barátom, Mátyás? Nem járt erre a fiunk?

Mátyás felborzolta bóbitáját, és úgy tett, mintha gondolkozna.

– Látni nem láttam, de valami sírást hallottam. És utána a róka rohant el a tájról.

Szarkáné erre majdnem elájult, és kétségbeesetten repültek vissza a fészekhez. Mátyás pedig gonoszul mosolygott.

– Megijedtek főtolvajék, annyi bizonyos. De nem árt nekik... A rókát pedig már régen nem is láttam.

Csendes lett a szarkafészek környéke.

– Majd előkerül valahonnan – mondta bizonytalanul Szarka Ákos, és kiült az öreg tölgy sudarára, hogy családjá ne lássa elérékenyedését.

Szarkáné a fészek szélén gubbasztott. – Megszakad az én anyai szívem, Ákos, megszakad...

A fészek alatt ekkor ment el egy nyúl, és felszólt: – Kinek szakad meg a szíve? Szarkánénak? Nem is tudtam, hogy a szarkának is van szíve. Hát mikor tavaly elraboltátok négy szép kisfiam, és megöltétek? Hol volt akkor a szíved, Szarkáné?

– Ákos, vágd ki a szemét! Nem elég az én bajom, még ez is? ... – De a nyúl akkor már messze járt.

Lassan alkonyodott. Ahogy a nap szállt alá a fák mögött, úgy halkult az erdő. Utoljára kiáltott még egyet-kettőt a feketeterítő, aztán csend lett. Sűrű, fekete éjszaka. Az égen felhők jártak, aludt az erdő, csak Szarkáék virrasztottak.

– Mintha hallanék valamit – riadt fel néha Szarkáné.

– Bár hallanál, feleség, de most már én sem reménykedem. – És Szarka Ákos a sötétben megtörölte a szemét.

De aztán ő is hallgatózni kezdett, mert a törpék vára körül valami zaj hallatszott, és a szellőzőlyukakon imbolygó, kísérteties fények villantak meg és aludtak el.

És mintha kést köszörültek volna.

A hangok mind erősebbek lettek, és a beszédet már meg lehetett érteni.

– Előbb meg kell kínozni – mondta valamelyik törpe.

– Tűzzel, tűzzel! – kiáltott egy másik.

– A szemét kiszúrni!

– Szárnyát levágni!

– Gyerek ez még – védte valaki –, az apja a bűnös, az a tolvaj Szarka.

– Ebből is az lesz!

Szarkáék dermedten ültek az ágon.

– Be akarnak csapni! A korona kellene nekik, de abból nem esznek – forgott izgatottan Szarka Ákos.

– De hátha mégis – ijedezett Szarkáné.

– Butaság!

S ekkor éretlen gyerekhangon sírni kezdett föld alatti börtönében a kis szarka:– Jaj, ne bántsatok, jaj, jajaj... Visszaadja apám a koronát. Irgalom!

Szarkáné úgy ugrott az urának, hogy az majd lefordult az ágról.

– Ákos, a szemed szedem ki, ha vissza nem viszed azt a szemetet...

De Szarka Ákos ekkor már ott állt alázatosan és megtörten a törpék kapujában. Csőrével megkopogtatta az ajtót, és bekiáltott:

– Visszahoztam a koronádat, törpék királya, add vissza a fiamat!

– Ki van odakint?

– Szarka Ákos!

– A szárnyas úr?

– Nem szárnyas úr, csak egy szegény apa ...

– Az más – és kinyílt az ajtó. – Add ide a koronát!

Szarka Ákos alázatosan átadta a koronát, a kis szarka pedig remegve futott apja szárnya alá. De anyja már fel is kapta, és repült vele a fészekbe.

Amint fiát biztonságban tudta, újra kihúzta magát az öreg Szarka.

– Halljátok, ti törpék! Most az egyszer ti voltatok az erősebbek, de ne találkozzam még egyszer veletek...

A kapu kinyílt egy kicsit jobban, és egy nagyon öreg törpe szól ki rajta:

– Halld meg te is, Szarka Ákos, hogy mi nem vagyunk erősek, **mert erő csak egy van a világon, ami még a magadfajta tolvaj szívében is a legnagyobb úr, és az a szeretet.**

A vasalt ajtó bedördült, az éjszaka mélyebb és sötétebb lett, mint valaha. Szarkáné mindkét szárnyával letakarta fiait, Szarka Ákos pedig a törpék ragyogó koronája nélkül is békésen bóbiskolt az öreg tölgy legmagasabb ágán, ahová először ért el lágy karjával a nyújtózkodó virradat

Pinczési Judit: Nyári dal

Egy kislány kék lepkét fogott.
Szebb volt, mint egy szálló madár.
Fénylő szárnyát szétnyitotta,
azt mondta, ő lepkekirály.

"Nem koronámat adom én,
a szabadságért kevés, tudom,
de ha röptömben felkiáltok,
a hangom megül az arcodon."

Lepke táncol a szélben,
a tó ezüst tükör.
Egy kislány játszik a réten,
s az arca tündököl.

Erdélyi József: Szeretet

Szeretem én az eget úgy, ahogy
van,
derűsen, borúsan;
szeretem a földet is úgy, ahogy van,
sárosan, porosan.
Nem válogatok sem égben, sem
földben,
sem időben, sem térben;
arravaló, hiszem, hogy térdre
essek,-
arravaló a térdem.
Arravaló az út, hogy menjek rajta,
s hogy ráboruljak holtan,
mint egy ledőlt fa; ne tudja bár senki,
hogy ki voltam s mi voltam...

Sík Sándor: Barack

Barack a lomb közt, derekán a nyárnak
Betelt ígéret, valósult remény.
Nincs benne semmi már, ami önös volt
Ami fanyar volt és fás és kemény.
Mindene méz már, csorduló zamat,
Dús testében lélekké lényegült
A rost, a hús, még a csontos mag is.
Ül csendesen, békén: beteljesült.
A pillanatot várja vágytalan.
Mikor lehull, magától, boldogan,
S az anyaföld ünnepi asztalán
Testét átadja ételül.
Ne búsulj, kishitű:
Pár esztendő még adatik talán.

Az állatokról

A farkasok elméleti tudás nélkül is tudják, miként működik egy jól szervezett társadalom, ahol a gyengéket támogatják az erősek.

Az első sorban megy a három leggyengébb, legbetegebb. Ők adják a falka ritmusát. Ha fordítva lenne, ők elvesznének egy esetleges támadás során. Ők elől mennek, kitapossák az ösvényt, így a hátsók energiát spórolnak. Őket követi 5 erős farkas, ők az élcsapat. Középen a falka vagyona: 11 nőstény. Aztán még 5 farkas megy a végén.

Az utolsó, aki szinte elszigetelve mögöttük lépked, a falkavezér. Ő így az egész falkát láthatja, hogy vezesse és szervezze azt, és a szükséges parancsokat kiadja. Ennyi. A farkasok mindenfajta elméleti tudás és tanulás nélkül megmutatják, miként működik egy egészséges társadalom, ahol az erősek támogatják a gyengéket, és védik azokat, akik védelemre szorulnak.

Radnóti Miklós: Augusztus

A harsány napsütésben
oly csapzott már a rét
és sárgáll már a lomb közt
a szép aranyranét.
Mókus sivít már és a büszke
vadgesztenyén is szúr a túske.

József Attila: Töredékek

Nyári könnyű szellők
lányok közt szökellők
szoknyákat libbentők -

játsztok a bokorban,
szalmaszállal porban
boldog gyermekkorban.

Weöres Sándor: Égi csikón léptet a nyár

Égi csikón léptet a nyár,
tarka idő ünnepe jár,
táncra való, fürdeni jó,
nagy hegy alatt hűsöl a tó.

Hogyha kijössz, messzire mégy,
hogyha maradsz, csípdes a légy.
Habzik az ég, mint tele-tál,
tarka idő szóttese száll.

Rónay György: Naplemente

Hogy szikrázott! Milyen őrjöngve lángolt!
Micsoda eszeveszett tombolás volt!
S ebből se maradt utoljára más,
mint egy maroknyi hamvadó parázs.

Az emberi élet folyama...

A héten is, mint mindig, egy teljes napot töltöttem az Idősek Otthonában. (érzelmileg egyre közelebb kerülök hozzájuk, ahogy felettem is száguld az Élet).

Este, mikor élményeimet újraéltem, egy történelem-buborékot láttam magam előtt. Mert egy ilyen otthon a maga háromszáz lakójával az újkori és a legújabb kori történelemnek is egy szeletét őrzi.

Az itt lakók még megélték a II. világháborút, ők még újra építették az életünket. De a legújabb kor eseményeit már nem értik, nem is tudják feldolgozni.

Mert a változások feldolgozásának képessége az események sebességével fordított arányban halad.

Az őskori nagy változásokat 10.000 években mérhetjük, az ókorban 1000 év hozott nagyobb mértékű előrelépést. A középkorban 100 évek alatti, a újkorban viszont már 100 éven belüli események, felfedezések azok, amiket meg kellett érteni, feldolgozni. Kolumbusztól a világ gyarmatosításáig elég volt mintegy 50 év!

De a legújabb kori embernek már 5-10 év alatt is alig követhető fejlődést kellett tudomásul venni. 1909-ben a 35 km-es La Manche csatorna átrepülése milyen nagy esemény volt! Aztán 1957-ben fellőtték az első szputnyikot, és 1969-ben az ember már a Holdon járt!

A ma élő embereknek, nekünk akár $\frac{1}{2}$ -1 év alatt gyökeres, sorsfordító felfedezéseket kell tudomásul venni, megtanulni. Gondoljunk az internet világra! A számítógép után a mobiltelefon elterjedésére. Ez a kis kütyü elég arra, hogy naprakészen tájékozódjunk a világ eseményeiről, de az emberi tudás kincsesládáját is őrzi, vagy képes általa az ember földrészeket átívelően társalogni stb.

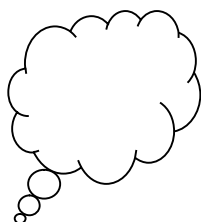
Az idősek az Otthonokban a maguk kis múltját őrzik, de nem kérnek az internet online világából.

Kérdezem, vajon milyen lesz úgy 50 év múlva egy ilyen otthon? Mekkora történelem-buborékot őríz? Milyen lesz azoknak az embereknek az élete, kapcsolata a fiatalokkal?

Ahogy ezen gondolkodom, azt mondom, jó, hogy most nem láthatom, nem tudhatom.

De az is jó, hogy úgy hiszem, mindenem túl, akkor már felelősség nélkül beletekinthezünk abba a világba.

És hátha még valahogy segíteni is tudunk nekik?!

Lincoln Fitzell: Valaki

Hallom: Senki.
Hallom: csak egy ember...
Na, ne mondd!
Tényleg, sok van az ilyen fajtaból.
De nézd meg közelebbről!
Mindegyik remekmű.
Szemében a szenvedés
és a szeretet utáni vágy.
Lelkében a tapasztalat
és ezer emlék
akár a Tiédben!
Fején a koponya mint egy
királyi korona!
Minden ember király!

Senki sem különálló sziget; minden ember a kontinens része, a szárazföld egy darabja; ha egy göröngyöt mos el a tenger, Európa lesz kevesebb, éppúgy, mintha egy hegyfokot mosna el, vagy barátaid házáat, vagy a te birtokod; minden halállal én leszek kevesebb, mert egy vagyok az emberiséggel; ezért hát sose kérdezd, kiért szól a harang: érted szól

Harsányi Zsolt: Érett gyümölcs

Bár voltam, attól még nem éltem,
Félálom volt ez és nem élet.
halvány tudattal, nem-eszmélten
bennem eddig rekedt a lélek.
Ti néztétek ez alvó lelket,
mely olvas, tapasztal, szerelmes,
tréfán nevet, műtétkor retteg,
pályát is futhat. De még nem lesz.
Így éltem én ötvenhat évig,
Míg Isten gyümölcse, megértem.
Felébredtem. Most véges-végig
a szunnyadott múltat megértem.
Kéj, láz, bánat? Zöld éretlenség.
Petéből hernyó, s abból báb lett,
most ebből lepke, szépség, fenség,
éber tudat és valóság lett.

Most már belőled felocsúdtam,
homály, álom, szendergő létem.
Tudom tudattal, mit nem tudtam;
Tudattalan készültem. Éltem.
Vágy, hír, keserv, ha volt, csak agyrém.
(Alvó élet, be megkínóztál.)
Most körülnézek, mint a napfény.
Isten részeként vagyok már.
Hogy ezt tudjam, ezért születtem,
Hogy tudatom Istenné váljék.
Végre vagyok. Végre fény lettem.
Múltam, amit vetek, csak árnyék.
Ez a földi halált jelenti,
Amely után minden kitérül.
Szép titkomat nem tudja senki.
Az ért gyümölcs lehull a fáru.

Boda Magdolna: A világoskék füzet

Néha az igaz történetek egészen hihetetlenek, a mesék pedig olyan rémisztően igazak, hogy az ember megcsipkedi önmagát a történet hallatán. Sokszor pedig képtelenség kideríteni, mi is az igazság és mi is a mese... Azt hiszem, a kék füzet története ilyen történet.

A kék füzet nem volt egy elegáns darab, úgy értem, nem volt bársonyszövésű, csudaszép borítója, nem volt rajta aranyozott monogram és nem voltak szűziesen tiszták a lapjai sem, sőt, telis-tele volt előre meghúzott, számárvezető vonallal. Egyszerű, kék fedelű füzet volt, valami elkezdett idézettel a halványkék fedő-lapján.

Mondom, egyszerű, közönséges füzetke volt, és minthogy üres, arra várt csábítón, hogy egy napon valaki föléje hajol és gondosan kerekített betűkkel majd teleírja szép és okos gondolatok sokaságával.

Azt, hogy a világoskék füzet miként került könyvárushoz, nem lehet kideríteni. Nem mintha rossz helyre került volna, hiszen Darusa, a kereskedő becsülte a papírt, az írást és mindent, ami a könyvekhez, betűkhöz és betűvetéshez kapcsolódott. Kirakatában szebbnél szebb könyvek kínálták magukat és szinte minden kapható volt nála: lúdtollak, füzetek, itatósok és persze tinták változatos színekben. Még kistáblát és színes krétákat is tartott, a környékbeli gyerekek nagy örömeire.

A szomszéd zöldegesinas, Alucino ugyan nem tudott írni és olvasni, de mindennap megállt a kirakat előtt, és vágyódó szemmel nézegette a kirakatban levő könyveket. Minthogy nem ismerte a betűket, nem értette ugyan még a címüket sem, de valami ismeretlen, új világ varázsigéjének sejtette. És minél inkább csodálta a könyveket, annál jobban vágyott a bennük levő titkokra és rejtelmekre.

A könyvárus észrevette a kölyök sűrű báméskodását, és egy napon magához vette a fiút. Neki ugyanis még nem volt inasa, munkája viszont akadt bőven. A kis inas pár nap múlva egészen jól felismerte már a könyveket, először csak színükről, formájukból, de ahogy később a könyvárus taníttatta, egyre inkább különbséget tudott köztük tenni tartalmuk szerint is. Tudta, hogy melyek a természettudományos könyvek, és melyek a bölcséleti könyvek. Megismerte a verseket és a prózákat, később a versek formáit, sőt, az azokat felépítő sorok verslábait is. Megtanulta a matematikát, geometriát és a fizikát is. Tanulmányozta az orvoslást és a csillagászatot is.

Alucino rendkívül éles eszű volt, minden megragadt az elméjében. Csodájára jártak a környékbeli emberek, de híre messze vidékekre eljutott és özönlöttek a tudósok is a világ minden tájáról, hogy megbizonyosodjanak a szóbeszéd igazságáról, és persze tudni akarták éles elméjűségének titkát.

Mire ifjúvá serdült a fiú, már mindent megtanult, ami megtanulható, mindent tudott, amit tudhatott, és bármit kérdeztek tőle, szinte gondolkodás nélkül tudott rá felelni. Alucino olyan híressé vált, hogy az uralkodói udvar ki is

nevezte könyvtárossá. Amikor elhagyta a könyvárust, semmit sem vitt magával, csak a kék füzetet.

A világoskék, puha fedelű vonalas füzetet, az idézettel a fedelén. Darusa kicsit csodálkozott is, de a fiút annyira különcknek tartotta, hogy nem firtatta döntését.

Noha Alucino hálás volt a könyvárusnak mindazért, amit érte tett, mégsem ígérte meg, hogy egy napon visszatér.

Miután a fiú elhagyta Darusát, naphosszat olvasott és elhatározta, hogy egyszer maga is írni is fog mindenképpen, mielőtt meghal.

Olvasott és olvasott. Egyre többet. Főként a bölcsességről szóló könyveket szerette. Gyakran idézgetett a könyvekből, amelyeket olvasott. Szinte minden helyzetre volt egy bámulatos története vagy anekdotája. Az emberek ezért aztán bölcsnek tekintették és tisztelték nagy tudása miatt, és tulajdonképpen soha nem is gondolták végig, hogy mindazok a gondolatok, amiket lépten-nyomon előcítál, és amiket ők csillogó szemmel hallgatnak, azok nem is az ő gondolatai.

Szókratész, Platón, Plótinosz, Arisztotelész, Descartes és a többiek, mindmind a kisujjában voltak. Ismerte a filozófusok élettörténetét, tanításait, a filozófiai magyarázatokat, és persze azok minden cáfolatát is.

Minél többet tudott, annál többet akart. Tudni akarta nemcsak az összes létezett és létező, de a majdan létező lehetséges gondolatokat is. Szenvedélyes volt, konok, eltökélt, és makacsul kitartott elhatározása mellett.

Nem is törődött önmagával, csak a könyvekkel. Ruhája elpiszkolódott, elszakadozott. Hosszú haja és hosszú szakála kócosan, bozontosan lógott. Minden időt sajnált, ami elvonta a könyveitől, sajnálta az álmot, az öltözködést, a mosakodást.

Nem ment többé templomba, nem járt vásárban, elmulasztotta megülni az ünnepeket, elhanyagolta régi barátait. Csak olvasott.

Nem törődött szeretteivel, szomszédaival és ismerőseivel, és észre sem vette, hogy azok elhagyták őt, mint egy bolondot.

Háza telis tele volt könyvhalmazokkal, és a halmazok tornyokká nőttek az idők folyamán. Már nem volt hely se ülésre, se járkálásra. Csak olvasott és olvasott, már enni se evett eleget. Egy idő után pedig úgy érezte, eljött az ő ideje és elhatározta, hogy mostantól pedig nem olvas, hanem ír. Elhatározta, hogy semmiképp se hal meg úgy, hogy ő maga ne hagyjon hátra valamit.

Elővette a világoskék fedelű vonalas füzetét, amely már oly régóta porosodott tölgyfa íróasztalának fiókjában, és csak nézte. Nézte, de nem tudott mit beleírni. Valami nagyon fontos és lényeges gondolat után kutatott elméjében. Talált is néhányat, ám egyikben sem volt bizonyos.

Attól félt, hogy butaságot ír, és kinevetik érte. Elhatározta, hogy csak akkor ír a füzetbe, ha olyan dolgot lesz képes beleírni, ami fontos és lényeges, ami miatt bejegyzik majd az ő nevét is a bölcsék vagy a nagy idők könyvébe. Azt gondolta, hogy az a legjobb, ha nem ír még a füzetbe, mert az már megmásíthatatlan, az már nem javítható, az már örökre érvényes marad.

Elővette hát apjától rámaradt egykori palatábláját, elvonult a ház

legeldugottabb zugába és írt. Leírta az első mondatot, aztán nézte egy darabig és letörölte. Megint írt és megint letörölte.

Írt és törölt. Ez így ment nap nap után. Egyre jobban bántotta a dolog, hogy szertelen és híres tudománya ellenére eddig még nem alkotott semmit. Egyre múlt az ideje, fogyott életerejje. Ahogy múlt az ideje, úgy vált türelmetlenebbé. A sok hiábavaló nap már dühítette is. Egy napon türelmetlensége olyan hőfokra váltott, hogy egyetlen palatábláját a falhoz verte, és az ezer darabra tört.

- De hát képtelenség, hogy nem vagyok képes egyetlen gondolatot se leírni, ami az enyém és csak az enyém - szidta magát zúgolódva. - Még azt sem tudom, milyen a házam mögött hullámzó tenger. Persze, hogy tudom, milyen egy hullámzó tenger, láttam ilyet festményeken, olvastam is róla éppen eleget, egészen pontosan tudom, milyen egy tenger, de fogalmam sincs már, hogy milyen "a" tenger...

A tenger, ahol annyit játszadoztunk Estherrel, a húgommal...

- Igen, igen, a húgom... jól emlékszem például Esther arcára, de már teljesen elfelejtettem a hangját, már nem tudom hallani csilingelő kacagását.

Szomorúan ült és bámult, hol csak valahová a messzeségbe, mintha rég elvesztett távoli dolgok visszatértét remélné, hol meg a kinyitott kék füzet lapjára.

Azon az éjjelen meghalt. Még a hajnal se érkezett meg. Az ég ezer csillagszemmel figyelte, ahogy ott feküdt az öreg Alucino elhagyatva, elfeledve, piszkosan, a szanaszerte könyvei között mozdulatlanul, mellette pedig ott hevert nyitva a kék füzet.

Üresen.

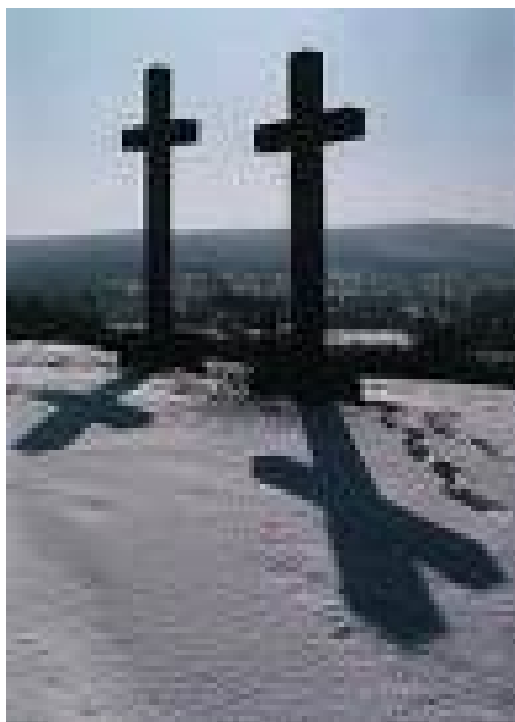
Fehéren fénylettek vonalas lapjai a holdvilágnál, és világított ürességében, sejtelmesen.

Üveges Tamás: Dunán

szürke víz
lábad alatt
sötét felhők
előtted
sirályok állnak
a szigeten
hegytetőn a kereszt

Rozsnyai Ervin: Csak ne félig

Csak ne hátra,
csak ne félig,
ne is csak az
első vérig,
de mindvégig,
végső cseppig,
ha lihegve,
ha zihálva,
csak életre
vagy halálra,
buktából is
felcibálva,
végesincsnek
legvégéig,
poklokon túl,
egeken túl,
túl a semmin,
a megtalált
mindenségig.

Az összetartozásról

Két embernek nem kell mindig együtt lennie ahhoz, hogy szorosan kapcsolódjanak egymáshoz. De az együttlét érzésének élnie kell akkor is, ha távol kerülnek. Társaságban, amikor mással beszélgetnek.

A léggör meglétén vagy nemlétén múlik minden.

Két ember élhet együtt aktívan úgy is, hogy kötelezettségeik sokáig eltávolítják őket egymástól, vagy hallgathatnak, ahelyett, hogy hétköznapi banalitásokkal töltenék meg az időt.

És lehetnek totálisan szétválasztott két világban akkor is, ha csevegnek, vagy karon fogva sétálnak – és látszólag minden rendben van közöttük.

Az egybetartozás mélyebb, hallgatagabb, ugyanakkor derűsebb kapcsolat, mint ami feltétlenül szóbeli erősítést igényelne.

Szinkronba jutni valakivel, önmagunkkal, a világgal, van-e ennél boldogítóbb érzés? Ülni egy társaság közepén, és tudni anélkül, hogy odanéznénk, hogy valaki van a közelben, akinek jelentünk valamit, aki talán idenéz, de ha látszólag nem is, ide gondol. A dolgok egy pillanat alatt elrendeződnek, és könnyű lesz a világ. Valaki itt van, mosolyog, és ez elég.

Tegnap még frontátvonulás volt, emberek marakodtak, vádolták egymást, és most egyszerre minden érthető lett, jó lett, igaz lett.

Az élet áldott perce: szinkronba jutni valakivel.

...- Éjszaka majd fölnézel a csillagokra. Az enyém sokkal kisebb, semhogy megmutathatnám, hol van. De jobb is így. Számodra az én csillagom egy lesz valamire a többi csillag közt. Így aztán minden csillagot szívesen nézel majd...Mind a barátod lesz. Azonfölül egy ajándékot is adok neked.

Megint nevetett.

- Ó, kedves kis barátom, hogy szeretem hallani a nevetésedet!

- Éppen ez lesz az ajándékom... olyasforma, mint a víz...

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Az embereknek nem ugyanazt jelentik a csillagaik. Akik úton járnak, azoknak vezetőül szolgálnak a csillagok. Másoknak nem egyebek csöppnyi kis fényeknél. Ismét mások, a tudósok számára problémák. Az üzletemberem szemében aranyból voltak. A csillagok viszont mind-mind hallgatnak. De neked olyan csillagaid lesznek, amilyenek senki másnak...

- Hogyhogy?

- Mert én ott lakom majd valamelyiken, és ott nevetek majd valamelyiken: ha éjszakánként fölnézel az égre, olyan lesz számodra, mintha minden csillag nevetne. Neked, egyedül neked, olyan csillagaid lesznek, amik nevetni tudnak!

És megint nevetett. - S ha majd megvigasztalódtál (mert végül is mindig megvigasztalódik az ember), örülni fogsz neki, hogy megismerkedtél velem. Mindig is a barátom leszel. És szívesen fogsz együtt nevetni velem. És néha kinyitod majd az ablakodat, csak úgy, kedvtelésből... És a barátaid nagyot néznek majd, ha látják, hogy nevensz, amikor fölnézel az égre. Te meg majd azt mondod nekik: "Igen, engem a csillagok mindig megnevettetnek!" Erre azt hiszik majd, hogy meghibbantál. Szép kis tréfa lesz...

És nevetett újra: - Mintha a csillagok helyett egy csomó kacagni tudó csengettyűt kaptál volna tőlem... /részlet Antoine de Saint-Exupéry: A kis herceg c. könyvből/

Dobrosi Andrea: Kontraszt

Föld szegez hangokat
a csillagokra,
az ég falán
kőkapu
reped
már.

Fáj,
neszez
a távol,
lépcsőn terjeng
ismeretlenül
egy új élet felé.

Elfogytak a léptek,
csak azt hallani,
ahogy a csend
beszélget
némán
még.
Így
oson
az árnyék
a kilincsen,
hogy betekintsen:
fekete-e a fény?
Leveti bilincset

testérről a lét,
meztelenül
hányódik
szerte
szét.

Csak
társa,
a lélek
ölt új ruhát,
telihold-arcán
a fátyol hófehér.

Karinthy Ferenc: Színházi folyosó

- Hű, de jól nézel ki! - állja útját a középkorú drámaíró az ifjú drámai szendének, aki smaragdzöld reneszánsz kosztümben, habos malomkőgallérban röppen ki az öltöztetőpróbáról.
- Tetszem? - perdül meg a művésznő, hogy a szoknya suhog és kavarog a dereka körül.
- Bemegyünk az öltöződbe, így, ahogy most vagy - ajánlkozik a szerző kiguvadt szemmel.
- És? - veti fel diadémos, vörös parókás fejét az ifjú lady.
- Bezárjuk az ajtót, hogy senki se zavarjon.
- És aztán?
- Leülünk a díványra, megfogom a kezéd...
- No és? És? - húzatja fülébe a zöld úrhölgy, egy kvinttel magasabbra dobva hangját.
- És felolvasom neked az új novellámat.

Verlaine: Nyár lesz tehát

Nyár lesz tehát, tündöklő és meleg:
örömöm édes cinkosa, a roppant
napfény, a selymek közt még szabadabban
kiemeli drága szépségedet;

A kék ég, a hullámzó, büszke sátor,
alásuhog és csókjaival ér
homlokunkra, mely forró lesz s fehér
a boldogságtól és várakozástól;

s ha jön az este, langyos szél susog,
fátylaid játékosan megsuhognak,
s baráti mosolyát a csillagoknak
együtt nézzük majd, ifjú házasok.

/Szabó Lőrinc fordítása/

Makay Ida: Mintha sohasem

Lombkoronákon átszűrt fényben,
nyáreg alatt, sugárzó kékben,
míg pilleszárnyú szél emel.
Verset, zsolozsmát zsong a tenger.
Mintha most, itt kezdődne minden.
Mintha semmi nem múlna el.

V I C C O L D A L

Két barátnő beszélget.

- Mondd, hogy van az, hogy a Te férjed a legzsugoribb ember a világon, mégis Te mindig tele vagy pénzzel?
- Tudod, mi sajnós, sokat veszekszünk. Ilyenkor mindig megfenyegetem, hogy visszaköltözöm az anyámhoz. Ő pedig ilyenkor mindig ideadja az úti-költséget.

A hat éves Balázskát megszidja a nővére:

- Rossz fiú vagy, így nem is szeretlek!
- Eddig sem szeretted! – felel a kisfiú.
- Dehogynem! Minden nap kilopod a csokit az iskolatáskámból. Nem vetted észre, hogy mégis mindig ugyanoda teszem?

- Haver, Te hiszel a kísértetekben?
- Ugyan hagyd, azok nem léteznek!
- Hogy lehetsz ennyire biztos a dologban?
- Nézd, az anyósom már 3 éve halott. Ha lett volna rá módja, hogy engem kísértsen, biztos már megtalálta volna!

Egy öreg hölgy ül a kandalló előtt a kandúrjával, és egy öreg lámpát törölget, amit a lomok között talált. Egyszer csak egy szellem tűnik elő, és felajánlja neki, hogy teljesíti 3 kívánságát.

- Szeretnék gazdag lenni, szeretnék fiatal lenni, és szeretném, ha a kedvenc macskám átválna királyfivá.

Abban a pillanatban egy kastélyban találja magát fiatalon, előtte egy királyfi mosolyogva, ölelésre kitért karral. A hölgy a karjaiba simul. Ekkor a királyfi a fülébe súgja: - Ugye, most bánod, hogy 2 éve kiheréltted?

A magyar labdarúgó válogatott felkeresett egy árvaházat.

„Annyira rossz érzés volt látni azokat a szomorú arcokat, a reménytelenséget a szemükben!” – nyilatkozta később a 6 éves Gáborka.

Egy ismert meteorológus esős nyári napon a Balaton parton bemegy egy vendéglőbe, kér egy forró feketét. Mikor kihozzák, belekortyol, majd megjegyzi:

- Elnézést, ez magának egy forró fekete?

A pincér teátrális mozdulattal kimutat az ablakon:

- Ez magának száraz, napos idő?!

Egy fickó sétál a tengerparton, amikor észrevesz egy ledugaszolt palackot
Ahogy kihúzza a dugót, kipattan belőle egy dzsinn: - Köszönöm, hogy kiszabadítottál! 3 dolgot kívánhatsz, teljesítem!

- Először is akarok egy kiló gyémántot!

Egy villanás, pikk, pakk, ott a gyémánt.

- Másodszor egy Ferrarit kérek és egy kastélyt itt a tengerparton!

Villanás, pikk, pakk, s ő ott áll a kastély erkélyén.

- Harmadszor azt akarom, hogy ellenállhatatlanul kívánatos legyek a nők számára!

Egy villanás, pikk, pakk, emberünk máris átváltozott egy tábla Tibi csokivá.

AMIT A FILMEKBŐL TUDHATUNK MEG:

Általános:

Ha egy nagy üvegtáblát visznek az utcán, valaki biztos hamarosan átesik rajta.

Egy pályaudvar méretű barlang teljes bevilágításához elegendő egy zseblámpa vagy egyetlen gyertya.

Horror:

Fiatal hölgy számára nincs csalogatóbb dolog úgy éjfél tájban, mint egy kriptából hallatszó halk hörgés.

Ha a házban kések meg balták röpködnek a levegőben, miközben a bútorok remegnek, mindig az emeletre vagy a pincébe menekülj! Véletlenül se az utcára!

Akción:

Minden zárat pillanatok alatt ki lehet nyitni hajcsattal vagy hitelkártyával, kivéve azt az ajtót, ami mögött egy lángoló csecsemőotthon van.

Azt a bombaszerkezetet, amit készítője egy hónapig bonyolított, bárki átlátja és hatástalanítja a robbanásig hátralévő 10 másodperc alatt.

Ha kifogy a lőszer a fegyveredből, nem kell aggódni, mert mindig van nálad egy tartalék tár, még akkor is, ha pucéran ugrasztottak ki az ágyból.

Ha egy városban üldöznek, fuss a városközpontba, ahol épp karnevál van, és elvegyülhetsz a tömegben!

